

Vrahovo víno

Charles Baudelaire

Má žena mrtva, chvála Pánu!
Svobodně mohu pít zas!
Vinil a plísnil její hlas,
když jsem se bez sou vracel k ránu.

Štěstím jsem zpítý, na mou čest;
čirý je vzduch a nebe vzkvétá...
Blankytný den jak toho léta,
kdy naše láska začla kvést.

Na žízeň, co mě souží, běda!,
musel bych tolik vína mít,
že bych jí hrob moh' naplnit –
v tom se má skrývá náповěda:

já jsem ji srazil, zlostí jat,
přes roubení, kde zela studna,
a kameny ji přikryl u dna.
- Vzpomínku mou čas zastře snad!

Pro naše nové usmíření,
ve jménu lásky bývalé,
laciných přísah přívalem,
příslibem noci překvapení

setkání jsem z ní vymámil
na sliby marné, řeči klamné.
Přišla tam, blázen! Dala na mne!
V každém z nás blázna dřímá díl!

Její tvář stále krásná byla,
ač nesla vrásky žalu. Já
měl ji rád víc, než snést se dá,
tak jsem jí řekl : Dnes zemřeš, milá!

Nemůže chápat rozum váš,
stupidní chásko z mokré čtvrti,
jak v nočních pitkách s kmotrou smrtí
vyměnit víno za rubáš!

Ti zabedněnci nepoznají,
když jako tupé stroje jen
dále se sunou den co den,
co slovo láska v sobě tají,

temná a prudká jako jed,
studnice muk a pekla zlosti,
co řinčí pouty, láme kosti,
co umí k pláči zabolet!

Le Vin de l'assassin

Charles Baudelaire

Ma femme est morte, je suis libre!
Je puis donc boire tout mon soûl.
Lorsque je rentrais sans un sou,
Ses cris me déchiraient la fibre.

Autant qu'un roi je suis heureux;
L'air est pur, le ciel admirable...
Nous vion sun été semblable
Lorsque j'en devins amoureux!

L'horrible soif qui me déchire
Aurait besoin pour s'assouvir
D'autant de vin qu'en peut tenir
Son tombeau; - ce n'est pas peu dire:

Je l'ai jetée au fond d'un puits,
Et j'ai même poussé sur elle
Tous les pavés de la margelle.
- Je l'oublierai si je le puis!

Au nom des serments de tendresse,
Dont rien ne peut nous délier,
Et pour nous réconcilier
Comme au beau temps de notre ivresse,

J'implorai d'elle un rendez-vous,
Le soir, sur une route obscure.
Elle y vint!-folle créature!
Nous sommes tous plus ou moins fous!

Elle était encore jolie,
Quoique bien fatiguée! et moi,
Je l'aimais trop! voilà pourquoi
Je lui dis: Sors de cette vie!

Nul ne peut me comprendre. Un seul
Parmi ces ivrognes stupides
Songea-t-il dans ses nuits morbides
A faire du vin un linceul?

Cette crapule invulnérable
Comme les machines de fer
Jamais, ni l'été ni l'hiver,
N'a connu l'amour véritable,

Avec ses noirs enchantements,
Son cortège infernal d'alarmes,
Ses fioles de poison, ses larmes,
Ses bruits de chaîne et d'ossements!

Dnes večer zas chci popít vína!
Samotě své zas volnost dát;
pít, až bych k spánku na zem pad',
za postel prach a polštář špína,

a jako pes tu budu spát,
nedbaje na svět, na to, že by
kameny povoz naložený
přes hlavu mou moh' přejet snad

a vagón s hlínou brázdu v břichu
vyorat mi či zlámat vaz.
Nebe i peklo, Bůh i Ďas
zůstanu stejně dál mi k smíchu!

- Me voilà libre et solitaire!
Je serai ce soir ivre mort;
Alors, sans peur et sans remord,
Je me coucherai sur la terre,

Et je dormirai comme un chien!
Le chariot aux lourdes roues
Chargé de pierres et de boues,
Le wagon enragé peut bien

Écraser ma tête coupable
Ou me couper par la milieu,
Je m'en moque comme de Dieu,
Du Diable ou de la Sainte Table!